పోలీసు రాజ్యంలో సామాజిక విలువలు

మానవ సమాజం కాలక్రమంలో సంకీర్ణమవుతుంది. శ్రమలోనూ ఉత్పత్తిలోనూ వైవిధ్యం పెరిగే కొద్దీ కొత్త కొత్త విలువలూ, ఆదర్శాలూ సంప్రదాయాలూ, ఆచారాలూ పుట్టుకొస్తాయి. కొత్త సామాజిక సంప్రదాయం ఏదయినా అప్పటి ఒక వర్గం అవసరాలను సాధించడానికే పుడుతుంది. కాని ఈ సంకుచితమైన ప్రయోజనంతో బాటు ఒక విలువనూ ఆదర్శాన్నీ గూడ అది చరిత్రలోకి తీసుకొస్తుంది. పశువులను చంపితినడంకోసం పోషించిన దశను దాటి, పశువులను పాడికోసం వ్యవసాయం కోసం పోషించిన దశ వచ్చేసరికి "గొడ్లను చంపడం పాపం" అనే ఆచారం పుట్టుకొచ్చింది. ఇది వ్యవసాయదారుల అవసరాలను కాపాడే ఆచారమే, కాని దీనితోబాటు చరిత్రలోనికి "జీవహింస తప్పు" అనే అస్పష్టమైన విలువ పుట్టుకొచ్చింది. రాజుల నిరంకుశత్వం యూరప్‌లో వ్యాపార వర్గాల విస్తరణకు అవరోధమయి వాళ్ళ అవసరాలను తీర్చడం కోసం ఎన్నికలూ పార్లమెంటులూ పుట్టుకొచ్చాయి. అయితే వాటితోబాటు ప్రాతినిధ్యపాలన అనే విలువ చరిత్రలోకి వచ్చింది.

కొందరు కార్యకర్తలు భజన ప్రారంభించారు. "భారతమాతాకుజై, గంగామాతాకుజై" అనే నినాదాలు చెలరేగాయి. అంతవరకూ ఏం జరిగిందో తెలియని ప్రజలు గంగాజలంకోసం క్యూలో నడుస్తూనే వున్నారు. ముత్తడి దేహాన్ని దర్శిస్తూనే వున్నారు.

వేదికమీద పక్కగావున్న అవ "నూటరెండు" అన్నాడు.

"ఏమిటి?" తవ అడిగాడు.

"వాడి ఒంటిమీద దెబ్బలు" అని చెప్పాడు.

తవ ఉలిక్కిపడి అవ చెయ్యి గట్టిగానొక్కాడు. అవ మళ్ళా ఏంవాగు తాడోనని మైక్ ముందుకు నడిచి "ప్రజలారా! భారతమాత తన బిడ్డణ్ని ఒడిలో లాలిస్తున్నది. రండి పవిత్రజలంకోసం ప్రాణాలను బలిపెట్టిన అతడిని దర్శించండి" అని ప్రారంభించాడు.

కాస్త దూరంగా నిలబడ్డ సాయన్న కోపంగా పళ్ళు పటపటకొరికాడు.

పరిపాలన అనేది వున్నంతకాలం పరిపాలించే వాళ్ళను ఎన్నుకునే హక్కు ప్రజలకు ఉండాలనే భావన వచ్చింది. కాలక్రమంలో సంకుచిత వర్గ ప్రయోజనం కాలం చెల్లిపోతుంది. ఆ సంప్రదాయం ప్రగతికి ప్రతిబంధకమవుతుంది. కాని ఆ విలువలు మాత్రం పరిణత రూపంలో నిలిచిపోయి కొత్త వ్యవస్థలో కొత్త అవసరాలను తీర్చగల సంప్రదాయాలను సృష్టిస్తాయి. వ్యవస్థలు నశిస్తాయి, సంప్రదాయాలు నశిస్తాయి. కానివాటితో పుట్టిన మానవ విలువలు నిత్యపరిణామంలో వ్యాపిస్తూనిత్యం కొత్త సంప్రదాయాల రూపం తీసుకుంటూ వుంటాయిగాని ఒకంతటనాశనంకావు. ఉపరితలం మేరకు ఇదే నాగరికత ప్రగతిగామనకు కనిపిస్తుంది. ఉత్పత్తి పద్ధతులు ఏ విధంగానయితే పాతను కొత్తలో నిక్షిప్తం చేసుకుంటూ శాఖోపశాఖలుగా చీలుతూ విస్తరిస్తుందో, దాని ప్రతిబింబమయిన విలువలు గూడ అంతే. ఐదు వేల సంవత్సరాల నాగరికతా చరిత్ర క్రమంలో పోగయిన విలువలు, వాటిని నిక్షిప్తం చేసుకున్న సంప్రదాయాలూ — వీటి సంకీర్ణమయిన కలయిక ఆధునిక సంస్కృతి ఆధునిక సంస్కృతిలోని ఈ విలువలూ, సంప్రదాయాలూ మూలంలో ఎంత ప్రాచీనమయినా వాటికి ఆధునిక వర్గ స్వభావం ఉంటుంది. అయితే ఈ సంకీర్ణతలోని ఒక అంశం ఏమిటంటే ఆ వర్గ స్వభావం అంతిమ విశ్లేషణలోని స్వభావం మాత్రమే. అంటే, అంతా బాగున్నప్పుడు ఆవర్గస్వభావం ఎంతో విశ్లేషిస్తే తప్ప పైకి కనిపించదు. విలువలకూ సాంప్రదాయాలకూ స్వయం ప్రతిపత్తి ఉన్నట్టు తోస్తుంది. శ్రమలోనూ ఉత్పత్తిలోనూ వినిమయంలోనూ వైవిధ్యం పెరిగేకొద్దీ ప్రతివిషయనికీ సాపేక్షకస్వయం ప్రపతిత్తిపెరుగుతుంది. కాని సంక్షోభం తీవ్రమయి వర్గపోరాటం ప్రత్యక్షమయినప్పుడు ఆ స్వయంప్రతిపత్తి నాశనమయి ఆవిలువలూ సంప్రదాయాలూ తమ ఆధునిక వర్గస్వభావాన్ని కనబరుస్తాయి. పాలక వర్గాల అవసరాలను తీర్చగల రూపాన్నితీసుకుంటాయి. అది సాధ్యం కానప్పుడు తాము నాశనమయిపోతాయి. సంక్షోభంలో అన్నీ గూడా ప్రజలవైపో ఫాసిజంవైపో నిలవాలి. లేకపోతే తమ్మతాము అభావం చేసుకోవాలి. సంక్షోభాలు అనివార్యం అని మార్క్సిజం సైద్ధాంతికంగా రుజువుచేసినట్టే సంక్షోభాలు అనుభవాత్మకంగా మార్క్సిజాన్ని రుజువు చేస్తాయి. "నావర్గ స్వభావం ఏమిటో చెప్పుమ"ని సవాలు చేసినవన్నీ గూడ సంక్షోభసమయంలో తమ వర్గ స్వభావాన్ని తామే చూపుతాయి. అవసర

మయితే అందుకోసం తమ మానవీయ అంశను అభావం చేసుకొని మరీ చూపుతాయి.

"గురుసాక్షాత్ పరబ్రహ్మ" అని చిన్నప్పుడు అందరం వల్లెవేసాము. విద్య పవిత్రమయినది, విద్యాలయాలు పవిత్ర స్థలాలు, అనే విలువలు ఫ్యూడల్ సంస్కృతిలో భాగం. చారిత్రకంగా అవి బ్రాహ్మణాధిక్యతను, ఫ్యూడల్ వ్యవస్థకు అవశ్యమయిన అజ్ఞానాన్ని నిలబెట్టడానికి పనికివచ్చాయి. కాని ఆ వ్యవస్థ చాలా వరకు నాశనమయిపోయిన తరువాత గూడ విజ్ఞానం ఆదరణీయ మనే విలువ మిగిలిపోయింది. ఈ విలువ మహోన్నతంగాను తటస్థంగాను కని పిస్తుంది. విజ్ఞానం కోసమే జీవించే వాళ్ళు తమకు ఏ వర్గ స్వభావంలేదనీ, తాము సామాజిక సంక్షోభాలకు అతీతులమనీ, తమ జీవితం మార్క్సిజానికి అపవాదమనీ మిడిసిపడతారు. అవునేమోనని మనకు గూడ అనిపిస్తుంది. సామాజిక సంక్షోభం తీవ్రమయ్యే వరకు. సంక్షోభం తీవ్రమయి వ్యవస్థను సమూలంగా నాశనం చేయగల రాజకీయం కళాశాలలలోకి ప్రవేశించి వ్యాపిం చడం మొదలు పెడితే, ఉన్నదున్నట్టుగా "విద్యపవిత్రం" అనే భావానికి అర్థమే మారిపోతుంది. విద్యాలయాలు పాఠ్యపుస్తకాల విజ్ఞానానికి మాత్రమే పరిమితం కావాలి తప్ప అక్కడికి రాజకీయాలు ప్రవేశించగూడదు. అనే అర్థంపుట్టు కొస్తుంది. ఒక్కసారిగా ఆ మహోన్నతమయిన విలువ ఫాసిస్టుకంపు కొట్టటం మొదలు పెడుతుంది. పాఠ్యపుస్తకాలు మాత్రమే ఎందుకు పవిత్రం, రాజకీ యాలు ఎందుకు అపవిత్రం, అని ప్రశ్నించకండి. ఫాసిజానికి విశ్వాసమే తప్ప తర్కంతో పనిలేదు. విజ్ఞానాన్ని గౌరవించడం అనే సార్వత్రికమయిన విలువ నిర్దిష్ట సమాజంలో నిర్దిష్ట పరిస్థితులలో నిర్దిష్ట రూపం తీసుకోకతప్పదు. ఆ రూపాన్ని తర్కంతో ఎదుర్కోగలమని భావించడం హేతువాదులభ్రమ.

అప్పుడిక పోలీసులు విద్యాలయాలలోకి ప్రవేశించి విద్యార్థులను చితక బాది పట్టుకుపోతుంటే "సాక్షాత్ పరబ్రహ్మ"లయిన గురువులు నోరు మెదపరు ఎందుకని అడగకండి. మీరు అంతవరకు విద్వత్సంపన్నులుగా ఎంతగానో గౌరవించిన వారి నోటి నుంచి వింతవాదనలు బయటికొస్తాయి. "ఈ తీవ్రవాద రాజకీయాలతో విద్యాలయాలను కలుషితం చేసిన తరువాత పోలీసులు రావడం అనివార్యం" అంటారు. తీవ్రవాదమో మితవాదమో, రాజకీయ విజ్ఞానంలో

భాగమే గాని లాఠీలు కావని వాదించి ప్రయోజనంలేదు. మీరిప్పుడు తటస్థమయిన జిజ్ఞాసతో మాట్లాడడంలేదు. సంక్షోభం మందకొడిగా వున్నప్పుడు ఆకాశమార్గంలో అన్నిటికీ అతీతంగా వున్నట్టు కనబడుతూ విహరించిన జిజ్ఞాస ఇప్పుడు సంక్షోభం తాకిడికి నేలరాలింది. ఇప్పుడది రాజకీయాన్నిగూడ విద్యలో భాగంగా గుర్తించదు. ఇది దాని నిర్దిష్ట రూపం.

కళాశాల ఆవరణలో పోలీసుల దౌర్జన్యాన్ని ఉపేక్షించడం మాత్రమే కాదు. విద్య పవిత్రం అనే భావన తన్నుతాను అభావం చేసుకోవడం అంతకు ముందే ప్రారంభమవుతుంది. వరంగల్‌లోని ప్రభుత్వ పాలిటెక్నిక్ ప్రిన్సిపాల్ తన విద్యార్థులు కళాశాల మేగజైన్ కోసం ఎంపిక చేసిన 20 వ్యాసాలూ కవితలూ వగైరా అంశాలలో అయిదింటిని మాత్రమే ఆమోదించాడు. అవి మాత్రమే సాంకేతిక విజ్ఞానానికీ ఇతర ఆమోదనీయమయిన విషయాలకూ సంబంధించిన వనీ, తక్కినవన్నీ "రాజకీయ" విషయాలనీ ఆయన అభ్యంతరం తెలిపాడు. విజ్ఞాన కాంక్షకు ఇంతకు మించిన అభాస రూపం మరొకటి ఉండదు. ఇంత పని చేసిన తరువాత ఆయన తన కాలేజీకి పోలీసులను పిలిపించి పిల్లలను పట్టించినా, క్యాంపు పెట్టించి కొట్టించినా, పోలీసులు తెల్లబట్టలతో రూము రూముకూ తిరిగి పిల్లలను బెదిరించినా, రాత్రిపూట మట్వాడ యస్.ఐ. హాస్టల్ బోర్డర్లందరినీ ఒక గదిలో కూర్చోబెట్టి వాళ్ళకు రాజకీయ పాఠాలు చెప్పినా, ఆశ్చర్యం ఏముంది? గురువులు పోలీసుల పనిచేస్తే పోలీసులు గురువులు కాకుండా ఏమవుతారు?

తానే పోలీసు భారం మీదవేసుకొని వ్యాసాలనూ కవితలనూ సెన్సార్ చేయడం మొదటిమెట్టు. ఆపని పోలీసులకే అప్పజెప్పడం రెండవమెట్టు. కవితలూ వ్యాసాలూ మాత్రమేకాదు, ఉపన్యాసాలను గూడ పోలీసులు సెన్సార్ చేస్తారు. ఒక సంవత్సరంగా వరంగల్‌లో ఏ కళాశాలలోనయినా ఎవరు ఉపన్యాసం ఇవ్వాలన్నా దానికి పోలీసుల అనుమతి ఉండాలి. అనుమతి లేకుండా సమావేశం జరుపుకోదల్చుకుంటే సెక్షన్ 144 ప్రకటించిన సందర్భాలు ఉన్నాయి. కాలేజీ మేగజైన్‌లో "అభ్యంతరకరమయిన" విషయాలున్నాయని టవున్ సర్కిల్ ఇన్స్పెక్టర్ ప్రకటిస్తే యూనివర్సిటీ ప్రిన్సిపాల్ ఆ మేగజైన్ ముద్రణ ఆపిస్తాడు. సమావేశాలకు మీ అనుమతి ఎందుకనిగాని, "అభ్యంతర

కరమయిన" విషయాలంటే అర్థమేమిటనిగాని ఆయన ప్రశ్నించడు. విశ్వ విద్యాలయాల స్వయంప్రతిపత్తిని శాకాలలో తాకట్టుపెట్టి జమేదార్ పని చేస్తున్నారు. ప్రిన్స్‌పాల్ వి.సి.లు. ఇప్పుడు ఆ జమేదార్ హోదానుండి ప్రమోషన్ కోరుతూ తమకే మెజిస్టీరియల్ అధికారాలు ఇవ్వాలని ప్రభుత్వాన్ని అడుగుతున్నారట. విద్యాలయాలను పోలీసులకయినా అప్పజెప్పాలి, లేదా తామే పోలీసులయినా కావాలి- "విద్యాలయాలు పవిత్ర స్థలాలు" అనే విలువను వదిలి మనం ఇవ్వాళ చాలాదూరం వచ్చాము.

అయితే మనం తీసుకునే ఏ చర్యకయినా దాని తర్కం గతితర్కం చానికుంటాయి. ఒక పనిచేసేంత వరకే మన ఇష్టం. తరువాత పర్యవసానాలు మన ఇష్టాయిష్టాలమీద ఎంతఆధారపడి ఉంటాయో వాటి స్వాభావిక(సామాజిక) క్రమంమీద అంత ఆధారపడి ఉంటాయి. పంతుళ్లు పోలీసులపనీ పోలీసులు పంతుళ్లపనీ చేయడం మొదలు పెట్టిన తరువాత ఈ పరకాయప్రవేశానికి (లేక పరస్పరకాయప్రవేశానికి) స్వాభావిక మయిన గతితర్కం పనిచేయడం మొదలు పెడుతుంది. మామూలుగా మేధావులకు పోలీసు యంత్రాంగం అంటే ఎంత హీనభావం ఉంటుందో ఇప్పుడు ఈ తలక్రిందులు పరిస్థితిలో పోలీసులకు మేధావులంటే అంత హీనభావం పుడుతుంది. పోలీసు యంత్రాంగం మీద సెమినార్ నిర్వహించమని మేధావులను పురమాయించి మాజీ ఐజిపి రాంచంద్ర రెడ్డి మేధావుల సమీక్షకు ముగింపు మాటలు పలుకుతాడు. హేయంగా మాట్లాడ తాడు. మనసులో గింజుకోవడం భుజాలు తడుముకోవడం తప్ప ఆ మేధావులు చేయగలిగిందిలేదు. హనుమకొండ ఎస్. ఐ. తన శాఖా ప్రక్కనే వున్న ప్రభుత్వ జూనియర్ కళాశాలలోకి నిత్యం నిరాటంకంగా జొరబడి ప్రిన్స్‌పాల్ గదిలోకి లాఠీ ఊపుకుంటూ పోయి, అటెండర్‌ను పంపి విద్యార్థి నాయకులను పిలిపించి ప్రిన్స్‌పాల్ సమక్షంలో వాళ్లను బూతులు తిడతాడు. "శాంతిభద్రత లను" ఈ విధంగా గూడ కాపాడవచ్చునని ఆయనగారి నమ్మిక. చెవులు మూసుకోవడం, తల చేతులలో పట్టుకోవడం వినా ఆ ప్రిన్సిపాల్ దౌర్భాగ్యుడు చేయగలిగిందిలేదు. కాకతీయ యూనివర్సిటీ ఆవరణలో ఎన్నికల ప్రచారం నిమిత్తం తిరుగుతున్న ఒక అమ్మాయిని పోలీసులు పట్టుకుపోతారు. అపుట్

పోస్టులో ఆమెను కొడతారు. బూటుకాలుతో పాదాలను తొక్కుతారు. ప్రిన్సిపాల్ ఫోన్ చేసి ఆ అమ్మాయి చేసిన నేరం ఏమిటని ప్రశ్నిస్తే "ఆమె సాయంకళాశాల విద్యార్థిని కాబట్టి నీకు అనవసరం పొమ్మం"టారు. అధికారానికి "జూరిస్డిక్షన్" ఉంటుంది. కాని మానవత్వానికీ ప్రజాస్వామ్యానికీ "జూరిస్డిక్షన్" ఉండదు. అవి సార్వత్రికం సార్వకాలికం, సార్వజనీనం. ఇది మామూలు పరిస్థితి. మానవత్వమూ ప్రజాస్వామ్యమూ వర్గపోరాటానికి అతీతంగా కనబడే పరిస్థితి. కాని ఈ సంక్షోభసమయంలో పోలీసులకూ అధికార్లకూ "జూరిస్డిక్షన్" పోతుంది. జిల్లాకలెక్టర్ జిల్లాపాలనావ్యవహారాల నిర్వహణ వదిలిపెట్టి నక్సలైట్లను అణిచేస్తానని పబ్లిగ్గా ఉపన్యసిస్తాడు. ట్రాఫిక్ ఇన్స్పెక్టర్ ఇంటరాగేషన్ చేస్తాడు. రూరల్‌కీ డి.ఎస్.పి. టౌన్‌లో లాఠీచార్జి చేయిస్తాడు. పోలీసులు నీతిని గురించి బోధిస్తారు. "వాళ్లకు ఆ హక్కు ఉన్నదట" అని పి హెచ్ డి పట్టభద్రులయిన మేధావులు విస్మయంపోతారు. కాని మానవత్వానికీ ప్రజాస్వామ్యానికీ "జూరిస్డిక్షన్" ఏర్పడుతుంది. నన్ను నలుగురిలో చావబాదుతుంటే ప్రశ్నించడానికి నీకు సాటి మానవుడివన్న అర్హత చాలదు. నువ్వు నా అన్నవా? తల్లివా? తండ్రివా? నేను చదువుకునే కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్‌వా? ఏదీ కాకపోతే "నీది నువ్వు కడుక్కోమ్మ"ని అమర్యాదగా సమాధానం వస్తుంది. మన్నించకుంటే "విధి నిర్వహణలో ఆటంకపరిచావు" అని కేసవుతుంది.

మరి నీతిని బోధించే వాళ్ళు పోలీసులయితే నీతిని బోధించవలసిన గురువులు ఏమవుతారు? పోలీసులకు ఇనఫార్మర్స్ అవుతారు. వరంగల్‌లో కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్‌గానో యూనివర్సిటీ వి.సి.గానో హాస్టల్ వార్డెన్‌గానో వుండి పోలీసులకు ఇన్‌ఫార్మర్స్ కాని వాళ్ళు చాలా కొద్ది మంది వాళ్ళలో కొందరు బలవంతం మీద ఆ పాత్ర స్వీకరించే వాళ్ళుండవచ్చునుగాని, అత్యధికులు నిరభ్యంతరంగా గూఢచారులయ్యేవాళ్ళే. అధికార నిచ్చెన మీద పైకి పోవాలంటే "పోలీస రిపోర్టు" ప్రతికూలంగా వుండకూడదు. ఇది సార్వత్రికసత్యం. దీన్ని తలమీద నిలబెడితే, పోలీసరిపోర్టు ఎంత అనుకూలంగా వుంటే నిచ్చెన మీద అంతత్వరగా పైకిపోతారు. ఇది ఫాసిస్టు సత్యం. వరంగల్‌లో ఇవ్వాళ కళాశాలల అధికార్లు, యూనివర్సిటీ అధికార్లు, జిల్లా కలెక్టరూ, కోర్టులలో

న్యాయమూర్తులూ, అన్నిరంగాల ప్రభుత్వ అధికార్లు, మినహాయింపు లేకుండ అత్యధిక భాగం పోలీసు ఏజెంట్లే. ఇవన్నీ గూడ ఆధునిక ప్రజాస్వామ్యాలలో స్వయంప్రతిపత్తిగల హోదాలే. అయిదువేల సంవత్సరాల మానవ నాగరికత క్రమంలో సంతరించుతున్న మానవీయ విలువల నిక్షేపాలే. కాని ఈ విప్లవాల యుగంలో అన్నీ గూడ ఫాసిస్టు బూట్లకు నాడాలు కాకతప్పలేదు. పదిపదిహేను రోజులు లాకప్‌లో చిత్రహింసలు పెట్టి కోర్టుకు తీసుకొస్తే నిందితుడిని న్యాయమూర్తులు కన్నెత్తి కూడ చూడరు. చూస్తే ఏం కనబడుతుందోనని తలదించుకొని రిమాండ్ చేస్తారు. వ్యవసాయ కూలీలను పోలీసులు తప్పుడు కేసులలో ఇరికించి ప్రమాదకరమయిన నక్సలైట్లుగా చిత్రిస్తారు. వాళ్ళను దీర్ఘకాలం జెయిల్లో పడేస్తే వాళ్ళ కుటుంబాల గతిఏమిటన్న ఆలోచన లేకుండ వాళ్ళకుబెయిల్ ఇవ్వడానికిముప్పుతిప్పలుపెడతారు. ఒకవేళ బెయిలు మంజూరయినాష్యూరిటీలను కోర్టు ఆవరణలోనే పోలీసులు అరెస్టుచేస్తారు. లేకపోతే బెయిలుమీద బయటకు రాగానే జెయిలు బయట అరెస్టుచేసి ఇంకొక కేసులో కోర్టుకు తెస్తారు. నిన్ననే బెయిలిచ్చిన వాడిని మళ్ళీ ఇంకొక కేసులో తెచ్చారేమిటని జడ్జిగారు ఆలోచించరు. తలవంచుకొని మళ్ళీ రిమాండ్ చేయడం వారిపని. భగవద్గీతలో చెప్పినట్టు మంచి చెడ్డల భారం నారాయణుడిది. మూర్తీభవించిన న్యాయం న్యాయమూర్తి అతను అప్పటి చట్టాలనయినా కనీసం నిష్పక్షపాతంగా అమలుచేసి వీలయినంత ప్రజాస్వామికంగా వాటిని వ్యాఖ్యానించాలి. ఈవిధి, ఈ స్వయంప్రతిపత్తి. ఇన్నివేల సంవత్సరాల నాగరికత సాధించిన ఆదర్శం. సంక్షోభంలో ఇవన్నీ పోతాయి, న్యాయమూర్తులలో న్యాయం మూర్తీభవించదు, ఘనీభవిస్తుంది. వారి పంచేంద్రియాలలో ఏదీ పని చేయదు. యండమూరి వీరేంద్రనాథ్ కల్పనలలో లాగ వారి మెదళ్లు "స్పెషల్ బ్రాంచి"కి "ట్యూన్" అయి వుంటాయి.

అన్నిటినీ ప్రశ్నించడం ఒక ఉన్నతమయిన నాగరికతా విలువ. ఇప్పుడు దానికిక స్థానంలేదు. ప్రశ్నించడం మానేసి పోలీసుల సమాధానాన్ని తమకు తామే చెప్పుకొని సంతృప్తి చెందడం ఫాసిస్టునీతి. అర్ధరాత్రి వార్డెన్‌ను అడగకుండ ప్రిన్సిపాల్‌కు చెప్పకుండ హాస్టళ్ళమీద దాడిచేసి విద్యార్థులను నిద్రలేపి బూతులు తిడుతూ రూములు సోదాచేసి పుస్తకాలూ కాగితాలూ తీసుకు పోతారు.

గంటల తరబడి హాస్టల్ రూములోనే ఇంటరాగేట్ చేస్తారు. ఎందుకని ప్రశ్నించ కండి. "ఎవరో వాంటెడ్ పర్సన్స్ హాస్టల్‌లో దాక్కున్నారట" అన్న సమాధానం వస్తుంది. వాంటెడ్ పర్సన్స్ అన్నమాటలు ఎట్లా పలుకుతారంటే హంతకులో బందిపోట్లో మాదర్‌చోద్‌లో అనుకోవాలి. ఒకవ్యక్తిమీద అరెస్టు వారంట్లు ఉండాలంటే అతను భయంకరమయిన నేరస్తుడు కానవసరంలేదని, పోలీసులు ఎవరిమీదనయినా ఏక్షణమయినా వారంట్లు సంపాదించగలరనీ చెప్పండి ఒక్కసారిగా విచక్షణాద్వారాలు మూసుకుపోతాయి. ఆలోచన కుంచించుకు పోతుంది. "ఏమో నాకవన్నీ తెలీవు. నేనేదో నాఉద్యోగమేదో...." విజ్ఞానతృష్ణ ఇప్పుడిక అఖండం కాదు. మెదడుచుట్టూ ఇప్పుడొక పరిధి ఏర్పడుతుంది. దాని వెలుపల చీకటి, శూన్యం, అందులోకి ఆలోచనా కిరణాలు ప్రసరించవు. ఆలోచనకు జూరిస్డిక్షన్ ఏర్పడుతుంది. ఆలోచనకూ కుతూహలానికీ ప్రజాస్వామ్యానికీ మానవత్వానికీ అన్నిటికీ జూరిస్డిక్షన్ ఏర్పడుతుంది–ఒక్క అధికారం మాత్రమే పట్టపగ్గాలు లేకుండా పోతుంది. నాగరికతా విలువలన్నీ తలక్రిందు లయినాయి. అపరిమితం కావలసిన వాటికి శృంఖలాలు తగులుకున్నాయి. పరిమితం కావలసిన అధికారం మాత్రం విజృంభించింది.

ఈ సంకెళ్ళు చాలా వరకు తమకు తాము తగిలించుకున్నవే. తగిలించే భారం కూడ పోలీసులమీద లేదు. పోలీసు అత్యాచారాల గురించి స్థానికపత్రికా విలేకరులు ఎందుకు రాయడంలేదని ఎవరో అమాయకంగా ప్రశ్నిస్తే, అది పోలీసుల "మొరేల్"ను దెబ్బతీస్తుందని "హిందు" పత్రిక విలేఖరి సమాధానం చెప్పాడట. దెబ్బతీస్తే ఏమవుతుంది? వాళ్ళు తీవ్రవాదులను అణచలేకపోతారు. అణచలేకపోతే ఏమవుతుంది? తమ పునాదులు కదిలి పోతాయి. కదిలిపోతున్న పునాదుల ముందర పత్రికా స్వాతంత్ర్యం అతి చిన్న విషయం. పత్రికా స్వాతంత్ర్యం, అభిప్రాయస్వేచ్ఛ, ఉన్నతమయిన బూర్జువా విలువలు. నిరంకుశ రాచరికానికి వ్యతిరేకంగా పోరాడి ప్రాణాలొడ్డి సాధించుకున్న విలువలు. మామూలు సందర్భాలలో కూడ అవి తటస్థం కావు. కాని వర్గ పోరాటం ప్రత్యక్షమయినప్పుడు వాటికి మనుగడే లేదు.

ప్రభుత్వం ఇవ్వాళ ప్రజలమీద యుద్ధ ప్రకటించింది. యుద్ధ శిబిరాలగా గ్రామాలలో పోలీసు క్యాంపులను నెలకొల్పింది. వరంగల్ జిల్లాలో ప్రస్తుతం

కనీసం పది పదిహేను గ్రామాలలో పోలీసు క్యాంపులున్నాయి. క్యాంపులలో మగవాళ్ళను వారాల తరబడి కూర్చోబెట్టి నిత్యం చావగొడుతున్నారు. వాళ్ళను కూలిపనికి పోనివ్వరు, పంటలు కోసుకోనివ్వరు. వాళ్ళచేత వెట్టిచాకిరీ చేయించుకుంటారు. ఇళ్ళమీద దాడిచేసి ఆడవాళ్ళను కొడుతున్నారు. భట్టుపల్లిలో లచ్చమ్మ అనే యాభై సంవత్సరాల స్త్రీని స్పృహ తప్పేదాక కొట్టి ఇంటి ముందర పడేస్తే ఆమె కొడుకు ఆమెను ఆస్పత్రికి తీసుకుపోవలసి వచ్చింది. ఆ తరువాతే, అంతవరకు (45 రోజులుగా) గ్రామంలోని పోలీసు క్యాంపులో నిర్బంధించబడి ఉండిన ఆమె భర్త కుడయ్యను వదిలిపెట్టారు — భార్యను చూసుకొమ్మని. ఆసుపత్రి నుండి పూర్తిగా కోలుకోకముందే విడుదలయి లచ్చమ్మ కూతురి ఇంటిలో ఉంటోంది. కుడయ్య తిరిగి భట్టుపల్లికి పోతే మళ్ళీ క్యాంపులో పెడతారేమోనని భయపడి తాను పనిచేసే కాజీపేట రైల్వే ప్లాట్‌ఫారం మీదనే బ్రతుకుతున్నాడు. బయటినుండి పత్రికా విలేఖరులుగాని పౌరహక్కుల సంఘాలవాళ్ళుగాని గ్రామానికిపోతే వాళ్ళతో మాట్లాడినందుకు మళ్ళీకొడుతున్నారు. మల్లారెడ్డిపల్లె, వెంకటాపురం, కృష్ణాజీగూడెం, దేవరుప్పుల, అన్నిఊళ్ళలోనూ ఇదేకథ. వెంకటాపురంలోనూ మల్లారెడ్డిపల్లెలోనూ ఇళ్ళలోని దూలాలనూ పందిళ్ళనూ విరగ్గొట్టి ఆ కట్టెతో పోలీసులు క్యాంపులో చలి కాచుకుంటున్నారు. మల్లారెడ్డిపల్లెలో 36 భూమిలేని కుటుంబాలు కలిసి దున్నుకున్న 20 ఎకరాల భూమిని పశువులకు మేపారు. క్యాంపులో నిర్బంధించిన వాళ్ళచేలను కోసుకోనివ్వరు. ఒక్కొక్క గ్రామంలోనూ 40-50 ఎకరాలలో వరిపంటను కోయకుండ ఆపారు. క్యాంపులో కొట్టే దెబ్బలనయితే వర్ణించడానికి వీలుకాదు. అన్ని ఊళ్ళలోనూ జనం గతంలో దెబ్బలుతిన్నవారే. కాని "ఇట్లాంటి దెబ్బలు ఎన్నడూ తినలేద"ని ఇవ్వాళ అందరూ అంటున్నారు. బోర్లాపడుకోబెట్టి కాళ్ళు రెండూ వెనక్కి కట్టేసి వీపుమీద కూర్చొని అరగంటసేపు నిర్విరామంగా కొడతారు. ఒకరోజుకాదు, రెండురోజులుకాదు, వారాల తరబడి నిత్యం ఇలా కొడతారు. లేకపోతే అందరినీ గుంద్రంగా కూర్చోబెట్టి ఒకరినొకరు చెప్పులతో కొట్టుకొమ్మని బలవంతం చేస్తారు. చెప్పులలోని మేకులవల్ల వీపుమీద గాయాలయిన వాళ్ళున్నారు.

ఈ క్యాంపులన్నీ ఒక ఎత్తయితే మడికొండ లాకప్ అనే చిత్రహింసల కేంద్రం మరొక ఎత్తు. ఎన్నడయినా ఏ సమయంలో నయినా మడికొండ లాకప్‌లో కనీసం 15 మంది అక్రమ నిర్బంధంలో ఉంటారు. వాళ్ళను ఎంత చలిలోనయినా నగ్నంగా వుంచుతారు. బోర్లాపడుకోబెట్టి రోకలిబండలు ఎక్కించి అరగంట, ముప్పావుగంట చితక గొడతారు. ఒకరి మూత్రం ఒకరిచేత తాగిస్తారు. అసభ్యకరమయిన లైంగిక చర్యలు చేయిస్తారు.

ఇవన్నీ "శాంతి, భద్రతల" సంరక్షణకోసం జరుగుతున్నాయని ఎవరయినా అనుకుంటే పొరబాటే. రైతాంగ ఉద్యమ కార్యకర్తలను ఏరి వేయడం కోసం ఇవన్నీ జరుగుతున్నాయి. ఏదో ఒక సంఘటన జరిగిందని పెట్టిన క్యాంపులుకావు ఇవి. గ్రామీణ ప్రాంతాలలో చైతన్యవంతమవుతున్న పేదప్రజానీకాన్ని శాశ్వతంగా అణిచివేయాలని నాలుగయిదు జిల్లాలలో విస్తృతంగా అమలు చేస్తున్న నిర్బంధంలో భాగం యిది. ఏదో ఒక సాకుచెప్పి (ఏదీ దొరక్కపోతే అల్లరి సృష్టించి) గ్రామాలలోకి ప్రవేశించి క్యాంపులుపెట్టి స్థానిక కార్యకర్తలందరినీ పట్టుకోవడంకోసం వేటాడుతున్నారు. భూస్వాముల చేత హత్యలు చేయించి దానికి "ఆత్మ రక్షణ" ముసుగుతొడిగి హత్యచేయబడ్డ వాళ్ల బంధుమిత్రులనే హింసిస్తున్నారు. భట్టు పల్లిలో క్యాంపు ఈ విధంగా వచ్చినదే. అక్టోబర్ 30 నాడు గ్రామంలో ఒక ప్రజాపంచాయితీ దగ్గర రవీందర్ అనే రాడికల్ యువకుడిని కొందరురెడ్లు చంపారు. అతన్ని చంపడం కాక మరికొందరిని గాయపరిచారు. గాయపడ్డవాళ్లు ఆస్పత్రికి, అక్కడినుండి జెయిలుకు, వెళ్లారు. హంతకులు మాత్రం పోలీసుల సంరక్షణలో సురక్షితంగా వున్నారు. వాళ్ల దగ్గర అసలు ఆయుధాలే లేవనీ రాడికల్స్ వాళ్లమీద దాడిచేస్తే ఆత్మరక్షణార్థం ఆ ఆయుధాలను లాక్కొని రవీందర్‌ను చంపవలసి వచ్చిందనీ పోలీసులు కథసృష్టించారు. సృష్టించి గ్రామంలోని చర్చిలో పోలీసుక్యాంపుపెట్టి అప్పటినుండీ ఇప్పటిదాకా గ్రామంలోని పేదలనువిపరీతమయిన హింసకు గురి చేస్తున్నారు. దొరికిన యువకులందరినీ మడికొండకు తీసుకుపోయి తమ సంరక్షణలోవున్న రవీందర్ హంతకులకు చూపించి వాళ్లు "రాడికల్స్" అని గుర్తించిన వాళ్ళను విపరీతమయిన చిత్ర హింసలకు గురిచేసి హత్యా ప్రయత్నం కేసులో జెయిలుకు పంపుతున్నారు. యువకులు దొరకకపోతే తండ్రులను

క్యాంపులో కూర్చోబెట్టి చిత్రహింసలకు గురిచేస్తున్నారు. తమ చేతికి చిక్కకుండ యువకులెవరయినా నేరుగా కోర్టుకు సరండర్ అవుతారేమోనని కోర్టు దగ్గర మాటేసి అక్కడికి వచ్చినవాళ్ళను గేటు దగ్గరి నుండే తన్నుకు పోతున్నారు.

పల్లారెడ్డిపల్లెలో సీలింగ్ భూములను భూస్వాములు అమ్ముకునే ప్రయత్నం చేస్తే ప్రజలు నిరోధించారు. ఆ భూస్వాములు పోలీసులకు ఫిర్యాదు కూడ చేయలేదు. పోలీసులే కేసున మోపుచేసుకొని ఊళ్ళో క్యాంపుపెట్టారు. వెంకటాపురంలో చెరువుశికం, పోరంబోకులు, దున్నుకున్నారు. చట్టరీత్యా ఎవరికి ఆ భూములు చెందాలో వాళ్ళే దున్నుకున్నారు. కాని వాళ్ళకు దక్కింది పట్టాకాదు, ఊరి బడిలో నెలకొల్పిన పోలీసు క్యాంపు.

ఇట్లా ఒక్కొక్క ఊళ్ళోను సందర్భం కల్పించుకొని క్యాంపులు పెట్టి పేదరైతు కుటుంబాలను చెట్టుకూ పుట్టకూ చేస్తున్నారు. యువకులు దొరికితే ఆత్మకూరులోనో, హసన్‌పర్తిలోనో, మడికొండలోనో పది పదిహేను రోజులు తోమి తోచిన కేసులుపెట్టి జెయిలుకు పంపుతున్నారు. వరంగల్ సెంట్రల్ జెయిలు నిండిపోయి గత రెండు నెలలగా రాజమండ్రికి, విశాఖపట్నంకు పంపుతున్నారు. యువకులు దొరక్క పోతే తండ్రులను క్యాంపులో నిర్బంధించి కూలికి పోనీక పంట కోసుకోనీయక హింసిస్తున్నారు. ఇట్లా ఎన్ని కుటుంబాలను నాశనం చేసారో ఎవరికీ తెలీదు. పేద రైతు కుటుంబాలలో కాళ్ళు రెక్కలూ బాగున్న వాళ్ళు ఒక్కరూ గ్రామాలలో ఉండడంలేదు. క్యాంపులున్న గ్రామాలు పదయితే ఈ హింసను అనుభవిస్తున్న గ్రామాలు పదినాలుగుల నలభై ఉంటాయి. మగవాళ్ళు జెయిలుకో గుట్టలలోకో పోగా ఆడవాళ్ళు ఈ చలి రాత్రులలో ఒంటరిగా పోలీసు జీపుకోసం నిరీక్షిస్తూ కాలం గడుపుతున్నారు. నిరుడు ఇవే చలిదినాల్లో ఎన్టీఆర్ కోసం ఎదురు చూసారట. అప్పుడు వాడు ఖాకీ బట్టలలో వచ్చి "అమ్మా! అక్కా! చెల్లె! అని పొట్లడిగాడు. ఇప్పుడు వాడు ఖాకీ వదిలి కాషాయం ధరించాడుగాని వాడి ప్రేతం అవే ఖాకీ బట్టలలో వూళ్ళు తిరుగుతూ ఇంటి తలుపులు విరగ్గొట్టి "నీ కొడుకెక్కడే లంజా?" అని మీద పడుతోంది.

"సాహిత్య అకాడమీ అవార్డును కొసకాలితో గూడా ముట్టను! శ్రీమతి శ్యామలా చెరబండరాజు ప్రకటన

చివరి ఊపిరి వరకూ సాయుధ ప్రజావిప్లవానికే తన కలాన్నీ కాలాన్నీ అంకితం చేసిన చెరబండరాజు, ఈ ప్రభుత్వానికో, ఆ ప్రభుత్వానికో మాత్రమే గాక నేటి దోపిడి రాజ్యవ్యవస్థ కంతటికీ బద్ధ విరోధి అయిన సాహిత్య విప్లవ కారుడు. ఈ దుష్టవ్యవస్థ అంతర్భాగాలే అకాడెమీలన్నీ ఆంధ్రప్రదేశ్ సాహిత్య అకాడమీ కార్యదర్శి శ్రీ ఇరివెంటి క్రిష్ణమూర్తి నాకొక ఉత్తరం రాస్తూ చెరబండరాజు నవల ప్రస్థానం ఉత్తమ నవలగా ఎంపికైనట్టు, దీనికి గుర్తింపుగా రు. 2500/- నగదు బహుమతిని ఇవ్వబూనినట్టూ తెలియ బరుస్తూ దానికి నా ఆమోదం కోరారు. చెరబండరాజుతో కలిసి రెండు దశాబ్దాలు కాపురం చేసిననాకు. ఆయన గుండె కదలికా, ప్రతి ఆలోచనా పూర్తిగా తెలుసు. బహుమతి పేరిటి ఈ పిండానికి చేయిచాపి చెరబండరాజు ఎర్రెర్రని స్మృతికి నేను ద్రోహంచేసేదిలేదు. చేతితోనేకాదు సరిగదా కొసకాలితోగూడా ఈ నీచపు సొమ్ముని ముట్టను. జీవించి ఉండగా ఎన్నో సార్లు జైలుకుపంపి ఉద్యోగం ఊడగొట్టి. కుట్రకేసులో ఇరికించి వేధిస్తూ, పరోక్షంగా ఆయన మెదడు వ్యాధికీ కారణమైన ఈ ప్రభుత్వంతో దాని ఉపాంగాలైన అకాడెమీలాంటి తుచ్ఛ సంస్థలతో నాకు ఎలాంటి రాజీకూడాలేదు. ఏ పీడిత ప్రజలైతే చెరబండ రాజు కవిత్వాన్ని సాహిత్యాన్ని ఆదరించి, సొంతంచేసుకుని, ఆయనకు చేదోడు, వాదోడుగా నిలిచాడో ఏ ప్రజలకోసమైతే ఆయన రాసి పాడాడో అనుక్షణం పోరాడాడో, ఆ ప్రజల పేరిట, ఆ సాహిత్యం పేరిట, ఆ విప్లవం పేరిట నేను ఈ బహుమానాన్ని తోసి వేస్తున్నాను.

బి. శ్యామల.

ఇవన్నీ వాస్తవాలే, కాని ఈ వాస్తవాల కోసం వరంగల్ పత్రికా విలేఖరులను అడగకండి. మేధావులను ఖండించమనకండి. పోలీసుల "మొరేల్" దెబ్బతినగలదు. పత్రికలూ మేధావులూ సత్యాన్ని వెలికి తీయాల న్నది చాలా ఉన్నతమయిన విలువే. కాని పునాదులు కదులుతున్నప్పుడు ఈ విలువ లేవీ పోలీసుల మొరేల్‌కు సాటిరావు. తుపాకులతో తూటాలతో పునాదులను పునస్థాపించిన తరువాత అంతా చక్కబడ్డాక మళ్ళీ సత్యాన్వేషణ చేసుకుందాం. అప్పుడు మళ్ళీ అన్ని విలువలకూ స్వయంప్రతిపత్తి వస్తుంది. వర్గపోరాటానికి అతీత మయిన సార్వ జనీనత వస్తుంది. అంత వరకు – హెయిల్ హిట్లర్!

కె. బాలగోపాల్